

Sjeltarnas

S a m t a l,

med

Den Tappre och Omistlige

men

På sin hemresa ifrån Constantinopel, i nesden
af Breslau, den 19 Januarii 1739, förrådeligen
mördade Swenske Majoren wid Uplands
Regemente till fot,

Den Wälborne Herren
Herr Malcom Sinclair,

uppå

De ljuftwa Eliseiffa Fålden i de dådas Rike,
Berättade af Herden Celadon, som af en
gammal obekant Gubbe blifwit oför-
modligen dit och dådan förder
famma år.

SEDERHÖM,
tryckt i Marquardska Boktryckeriet, 1823.

Företal.

Hör Apollo! ståd mig skrifwa,
 Ståd mig några rader gifwa,
 Fram för Swears dyppna syn,
 Ståd min ringa hand upprita,
 Med en kall och bleker krita,
 Några ord i swarta styn.

Hese Swanor skrifa illa,
 Att Thalia tiger stilla,
 När som hon bår quattr till,
 Säger att hon wet ej gråta,
 När som hon hör rinna låta
 Strider ström för Hjelle gill.

Derför fast jag är en Herde,
 Utaf mycket ringa värde,
 Dristar jag mig ända be,
 På med tusand slang frambara,
 Hvad till Major Sinclairs ära
 Himlen mig har låtit se.

Du också wet mitt öga sålde
 Lärar, rätt så snart det smälde,
 Och wår Sinclair tumla full.
 Fast jag föråt håttigt snyfta,
 Föer än nu ej tunnast lyfta
 Rutan upp ur mitt Skattull.

Tid och saker är så danna,
 Att man får så litet blanna,
 In af det som är reelt.
 Derför får man mig ursäkta,
 Att jag denna sak så ålta,
 Mycket ej i ljuset stält.

Derför unn' mig nu den heder
 Att för Swears fötter neber
 Lägga denna halfwa *) ditt:
 Jag ödmjukast det förhoppas,
 Sinclair låt min blommor knoppas,
 På dess mull med kärlig pligt.

*) Ösuakomliga.

Sjunges som: En Celadon gaf fröjderop ic.

Gist när på ljuslig blomsterplan, Jag mi-
 na Lam utförde, Och satte mig, som jag
 war wan, Der jag bäst Lärkan hördes; Så kom
 till mig en gammal man, Beprydd med silfwer-
 håren, Han såg mig ganska gunstigt an, Och
 helsade: god måron!

2. Hör, sade han: Kom Celadon, Följ med
 mig litet stycke, Lagg från dig dina lappris don,
 Du skall få höra mycket. Jag stod strax upp, Lad
 sköten bort, Tog gubben uti handen, Och kom-
 mo wi strax, innan kort, Till obekanta landen.

3. Ett fastigt berg midt för oss war, Det jag
 rätt häpnad före, Men gubben sade: Å war Karl!
 Wi så ej hisna böre; Säg? wet du ej, att wel-
 lighet, Har aldrig wunnit ära; Men deremot
 manhaftighet, Ses alltid kransar bära.

4. Häraf så blef jag fuller styrkt, Men återgen
 försträcker, När gubbens hand med råstig dyrk,
 Ut bergets port blef sträcker: Jag wille rymt
 tillbaka; men, Han fattad' mig i armen, Och
 sade: har du då, min wån, Ej hjerta uti barmen?

5. Jag måste ropa eller he, Det halp dock in-
 tetdera: Jag skulle in, wi fingo se: I bergel
 gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wäl,
 Emedan som de wiste, Att de en Swensk upprit-
 tig själ: I skrynkle lemman hyste.

6. Wi gingo desse snart förbi, I wåra flum-
 ma salar, Men fingo derpå genast si, Läck
 lil.

lilje-klådda dalar, Och lundar af Epp-ese-trå;
Samt Eder-pryddå höjder. Vi togos mot af en
ale, Som war af linder höjder.

7. En äkta Sol med silfwerfken Och pärle-
strålar höga, I klara wasen derpå sen Begyn-
te sig att löga: Hon klådde präktigt guld-moår,
Uppå Ugate-bergen, Och gjorde himlen klar och
får, I höga saphirs-fårgen.

8. Beredde fogel-swärmen nu, Med gäll-ljud
silfwer-tunga; För denna gyllne purpur-brud Be-
gynnte till att sjunga, Christalle-källan som utför,
Demante-klippan fullra: Hon wid sin klara upp-
gångs dörr, Med pärle-böjlor bullra.

9. Inunder war ett stuggrikt trä, Gråhårig
sig bölide, Dem nöje satt uppå sitt knå, Och
med sin mantel bölide, Och gaf dem Nectar utur
gull, Och dem i kärlek lysste, Med ett ord sagdt
den ort war full: Af allt hwad ädelt lysste.

10. Åh, sad jag, tåcke Gubbe, hwad En såkhet
du mig ämnat? Jag är så hjertans nöjd och
glad, Att jag min Får har lemnat; Säg, får jag
icke här med dig Bakom en buske lesiwa? Och uti
himmelst nöje mig Inswepa och inweswa.

11. Men han mig swarad: Käre håll! Den
hår skall bo och bygga, Han måste först på werl-
dens håll Slå odygden till rygga; Ty utaf alla
du hår ser, Är ingen, som ej kämpat, Den ena
mindre, andra mer, Och henne förolämpat.

12. Härwid jag pustad ångsligt till, Men fick
ej tid att tala; Ty sinnet föll mig i en gråd, Och
alltför djuslig dwala: Emot oss kom en täcker
park, Ett Floras mästestycke, Der Gudarna af
frusen mark, Har gjort ett sommarstycke.

13. Der stodo lagrar i gewår, Och klara-
de för solen, Derunder wårte röda bår, Som
prydde gröna jorden, Der stod en watten-konst
och gråt, Så klara wattenet flödde; Så war, sad'
Gubben, hennes sed, Sen CARL den Tolfte dödde.

14. Och det är såfångt hjuda till, Beskrifwa
denna prydnad, Med tyfthet jag hår hellre will,
Bewisa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga,
hwad, Oss sen för nåde hånade; Då jag min ö-
gon nöjd och glad, Att höga slottet wände.

15. För nånde slottets koppar-vort, En hop
stål-klådde Swänner, Medkommo ifrån Baldurs
ort, Helt trogne Martis wänner: Med dragne
pampar stodo wakt, Att ingen skulle klifwa,
På slottets sammets-klådde präkt, Eller blanka
silfwer stifwa.

16. Men, tänk! så bistre som de hår, Med ble-
ka ansigt stodo, Och hotade med blankt gewår,
Så tog de dock till gods, Att gamle gubben led-
de mig, I deras förmak dyra, Der ett ungt
lejon road sig, Ett krosadt flot att styra.

17. Jag håpna nu långt mer, än förr, Men
sträcktes ännu mera, När gubben lätte på en
dörr, Af klara silfret klåra; Inför densamma
war en sal, En sal för alla salar, Der inne
lusten war helt swal, Och ljuset som i dalar.

18. Kring om ett präktigt silfwerbord, Tolf
Swenska CARLAR suto, Som talte inte många
ord, Men kunga-miner guto, De ätta sågo
gamla ut, De fyra intet spåde, De förre som
de dock förut, Från werlden gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, Tyckts ha ett
hastigt sinne; Den Tionde sågs djers och glad,
Med

Med mod i bröstet inne; Den Elfte war en så-
ker far, Han satt och räknat pengar, Han delte
ut, liksom en far, Till sina barn och drängar.

20. Den Tofte war en jirilig, lång, Och wäl
uppwårter Hjelte, Den man kund' se ej enda
gång, Sitt Karla-hjerta fällte. Hans ögon wo-
ro oförskräckt, Liksom på unga Ornar, Hans
styfwe näfwar knyttas läck, Som rammar up-
på björnar.

21. Hans Forta hår, som kändes opp, Affbil-
dade en krona, Som war åt en så duktig Kropp,
En jirilig Huswud-bona, Hans armar, ben
wer full af mår, Hans Kuldror utaf styrka:
Hans länder woro liksom berg Och marmor i
wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker räck, Af blått
pafabelt klåde, Han hade elghuds- föder ock,
Som aldrig låg i tråde, Och handskar utaf sam-
ma slag, Som långt på armen räckte, Tror knappt
manchetten satt i lag, Den styfwe kragen täckte.

23. Ett tjockt gehång, tre finger bredt; War
spåndt på blåa räckten, En gruslig Pamp, den
mången sett, Nedsabla hela flocken, Satt, dragen
till en tredjedel, I detta gula hålte, Och wille
ut, ge den sin del, Som trofsat denne Hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick, Med si-
na söflar store, Som sutto uti krigsmans stiek,
Och söga blanka woro: Han hade sporrar uppå
dem, Så stora, att de paka: Att sådan fot och
Karla-lem, Med sina kringlor hwaka.

25. Sin ganska stora högga hatt, Den gylfne
Knappen prydd, Han på sin krönta hjesa satt.
Sen stanna han och lydde: Hur kämpa-wakten
skyrade, Så att gewären slamma, Man kunde se
han undrade, Ho kom till dödens kamrar.

26. Strax lättas blanka dörrer opp, En Swen-
sker Karl framträdde, Med skjuten, fargad hjelte-
kropp, Doel miner intet rådde; Hans ansigt war
med blod besköljt, Nedsabladt, trampadt, slaget,
Och bröstet, som hans hjerta dölst, Had' gros-
wa skott intaget.

27. Hans hjerna satt i håret klen, Jag ryser
det att nämna; Men glädes, att ej är för sent
För himlen sådant hämna. Han hade spånd pi-
stol i hand, Liksom han wille skjuta; Men dödens
hårdt åtsnödda hand, Befallten förr att sluta.

28. Han helsade på Swenskt maner, Då
Kungen nådigt swara: Och sad': wi känne in-
tet Er, Hwem skulle I wäl wara? Jag är,
sad' han, en Swenskt Major, Mitt namn är
Malcom Sinclair, Min själ nu nylig af mig for,
Från hjertats wrår och winklar.

29. Hur, sade Kungen, blef du dödd? Du tapp-
re krigsbus store? Du äst i blod så fargad röd,
Liksom du slagad wore. Jo, sade han: Hans
Majestät! En oförskämnd Bellona, Har så betalt
de trogne fjät, Jag gått för Swerges Krona.

30. Ja så, sad Kungen, men hör på, Hwar
war du när du dödde? Tre mil från Breslau,
när en å, Ur mina ådror flödde. Hwem mördat
dig? Sex Ryske män, Som stulo af mig lifwet;
Had' jag fått tid, jag dem igen, Skull snälla
pilar gifwit

31. Ja så, då släck wårt Swerge ån, Med
Ryssen uti iswer? Nej, Hans Majt, han är
wår wån, Så sagt åtminston blifwer. Nej, såg!
men hwad för slag had' du, I Breslau till att
abra? Säg, sku wi tro, att Kejsarn nu Will
slå på oss förföra?

32. Nej men! det høres intet af, Mitt äfwen,
tyr war detta: Jag for till Sultan i fullt traf,
Min Konungs wärf förrätta. Uck Sultan! håll,
håll, Sinclair håll! God wänner, CARLAR alla;
Här är en Swenssk från werldens håll, Som
mördad nödgats falla.

33. Se, hwar han står, och bloden ned, I strida
strömmar rinner, Der kan man se en hjelte-sed,
Som ej i döden swinner: Tänk på, han kommer
från Tyrki't! Uck, låt oss då så höra: Hurledes
Mars sin dragne plit, Nu brukar till att föra.

34. Strax reste de sig alle tolf, Wår Sinclair
att bestråla, Som deras blanka silfwer-gelf,
Med röda saften måla; Den Elste sad'; sig Hjel-
te, hit, Till bordet me'n du talar, Lågg bort pi-
stolen och din plit, Han dig ej mer hugswalar.

35. Då klef han fram uti sin blod, Att den kring
benen slånkte, Ett Karlawäsend, hjeltemod, I
röda löttet blånkte, Den Telfte sad': Berätta
snart, Hwad sker i wåra länder, Ditt ärende och
öfwerfart, Samt hwad deruppe händer?

36. Jo, börjad' han: wårt Swea är, En
Dame, som stilla sitter, Och sina gröna lagrar skär,
Förnöjd af fogla-qwitter, Hon dricker fridens
söta min, Ur Fredrics gyllne forpar, Och skådar
med en hurtig mine, På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så för-
nustig Glicka, Som, fast hon framdels sig beredt:
På grönan fjortel sticka; Har hon dock laddat
flinkt gewår; Och lagt utmed sin sida, Så att,
om nå'n, skull gå förnär, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en karl med hatt, Och
lider ingen möka. Des purpur-mun får ingen
fatt, Fast mindre lof att kyssa, Mer än som
hen-

hennes äkta man: Kung Fredric Store, dyre,
I hwilkens trogna, starka hand, Hon anför-
trott sitt Styre.

39. Och som hon wänlig mine min se, Af alla
uppå jorden, Så täcktes hon och nådigt ge, Att
mig de höga orden: Red, Sinclair, red dig till
och far, Till Sultans warma länder, Du wet wi
wänskap plågat har, Sen CAROL war i Bender.

40. Ty for jag dit i största hast, Kom lyck-
ligt och tillbaka; Men åter bort på lyckans fast,
Min Konungs wärf bewaka, Kom lyckligt dit,
förrättad wäl, Hwad mig war budit göra, Fast
owäns arga, falska själ, Will småde-tal kringföra.

41. Då slogs Sultan, och slås ännu Med Ry-
ska Kejsarinnan, De ge hwarannan tu för sin;
Dock tyckes Sultan winna, Och efter jag till
honom for, Strax Rycka Hofwet gifva, Att
jag på Emerges wagnar swor, Med honom
punkter wisa.

42. Man tillad äfwen också sen, Och ilskan der-
med wiste, Att mången Ryk, båd' arm och ben,
För min skull plötsligt miste; Och att jag kund'
ej för min död, Det wåna folket lida, Samt att
min klinga ofta flöt, okallad ur min sida.

43. Nu war jag rester derifrån, till Brestlau
ändliga kommen, Hwarest, när såsom min per-
son, Af Amtet blef förnummen, Mig önskades
en lycklig fart, Till Swenska Kungens länder,
Det jag och upptog för en art: Af Sveriges tro-
gna wänner.

44. Men när jag sedan några mil På wagn från
staden hunnit, For en af sex, liksom en pil, För-
ut, den sen mig sunnit, Han kom tillbaka, lade on,

Och

Och fråga hwad jag förde, För lustigt nytt till
Sweriges land, Som Ryssa kronan rörde?

45. Jag wissan af, rätt tämlig kort, Men fyra
hans dragoner, De ryckte mig af wagnen bort,
Ursinnige pultroner, Och refwo till sig allt hwad
som, På papper war uppskrifwit, Der jag helt
troget handlat om, Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till, Hwad mera
nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, still, Då
gannan en stray lade, Mig genom hufwud med ett
lod, så att jag nödgas falla, Min själ for bort,
mitt hjerte-blod Och krafter blefwo alla.

47. Sen högggo de mig lem från lem, Fast hjer-
tat i mig pieka, Man orsak har berömma dem,
Som utan till att klicka, Förmodde skjuta mig
ihjäl Med elofwa pistoler, Den tolfte ligger än-
nu här, För Swenske Tolf CAROLER.

48. Och således har offyldigt jag, För owän
mistänkt blifwit, Jag har för samma sett min
dag, Och måst qwittera lifwet. Min själ war
ännu aldrig arg, På Ryssa Kejsarinna; Doct
Ryskar mig, som björn och warg, Handterat här-
utinnan.

49. Och uppå ett förrådigt sätt, Man mitt
porträtt utsände: Så att det skulle falla lätt,
Mig så hwar jag anlände, Nu ha de då sin
önskan fått, Doct kan det mig hugswala, Jag
wet, min Konung detta skott, Är ofelbart be-
klaga.

50. Men, Sinclair, hör! den siffe CARL, Till
honom derpå sade: Säg, fick du ej, som tap-
per karl, Dig wärja för slik skada? Nej, sa-
de han: de röfswad' bort, Som tjuftwar, wa-
pen mina, Och gjorde sen processen kort, Och
glömde mig att pina.

51. Nu, sad' Kung CARL, wi säga kan, Det
hjärtligt of förtryter; Att en så hurtig karl och
man, Så hårda isar bryter, Och straffe himlen af-
wen dem, Som åt ditt blod sig fågnar, En' sändt
de mör dare och mån, En' dem förswarat, hägnar.

52. Men, apropos, håll Sinclair, hör! Hur är
me Preusska freden? Mån tro i folket hjertat dörr,
Till tiden är förbliden? Nej, nej, Hans Maj:t,
tro fritt, Sultan har hårda nåfwar, Och felas
föga hwar tar sitt, Och ojemt byte jäfwar.

53. Ja, men det wor' lust höra få, De gam-
le tappre Götthar, Ännu en gång med mod gå
på, Och dela Karla-skötur. Man wet att deras
kruttrök lär, Kring werlden ännu luktta, Och in-
gen är, som icke swär, Sig kunna tio tukta.

54. Hans Majestäts dufskjutne hatt, Des
tappra, hwassa klinga, Som skræck i många tu-
send fatt, Det skulle dem så tvinga, Att hela
hjertat upp och ned, I bröstet skulle pieka, Och
deras swärd, på karlesed, Begära blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, låre! säg, Hur är det
med hans lycka, Säg, wandrar'n än på ojemn
wåa På lyckans falska krycka, Säg, will ej någon
puissance, Mer uppå honom tänka? Har då hans
sol gjort allians, Med mörkret mer ej blänka?

56. Hans Majestät, han lefwer nöjd, På lye-
kans lägre säte: Och tror man, han är föga böjd,
Mer om sin krona tråta, Doct törs jag intet
gerna se, I ödets dällda lagar, Han får den
än en gång kånstta, Om himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid, Så hördes
litet bullra, Och utför fönstren sågs derved: Helt
många wagnar kullra. Man sporde genast ho
det war, Då bleka wakten swara: En gånstta stor
Minister-skar, Är kommen här att wara.

58. En kom strax in, fick audience, Hans sak de snart afgjorde, Sen slog han upp sin reverence För hela Kunga-borde, Gick derpå ut, en ann kom in, Och för sitt Hof agera, Så fermt, att man des stolta mine, Och slughet admirera.

59. Ja, hwart ett Hof af Japhets land, Här hade en minister, Som, med helt mjuka kärleks-band, Skul binda alla twister; Och hwar och en kom till förhör, Så snart det honom borde, Men ingen inför deras öre, Okallad träda torde.

60. Här war en Keiserlig och Franssk, Samt Engelsk, Preuss och Rysser, Här war Italiensk och Spansk, Holländsk samt Dansk och Tysser, Ja, jag kan sannerligen ej, Mig alla nu erindra, Men alla syntes utaf mej, I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort, Att jag ej kunde höra; Hwad desse Herrar talte kort, Cu' det till sinnes föra: Dock sinög jag uti fluga fram, Så snart en tala börjde: Som sad sitt Hof fått hjerte-fram, Af allt det Sinclair sörjde.

62. Och talten, liksom man förut, Skull trott det Hofwet willa, Och Sinclair på sitt lif fick slut, Och nödgades bli stilla, Han ropa mycket om hönr, Om ädelt, Christligt sinne, Och att des Hof allt ärbart gör, För werldens friska minne.

63. Han declarera den infom, Och Hofwets rang owärdig, Som intet hade blygd och skam, Att stå en så rättfärdig. Och när han ändtliga tal ut, Så ströf han uppå foten, Och mente med sin föta trut, Nu lagat bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp, Med helt förstådda miner, Man log åt tokens fria lopp Och tungans siffwa liner. Siff tacka man, en kärligt för De målade duebrer, Som han så ymnigt bem nu gör, Af alla slags kulbrer.

65. Just nu steg CARL den Tolfte bort, Tog Sinclair uti handen, De gingo ut, och innan kort, Sågs de på gröna landen: De gick tankfulla upp och ned, I vackra gångar gröna, Att de om wigtigt taltes wid, Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war, Hwarom de råsonera; Men skundom sågs den store CARL, Sig litet alterera. Omfider kommo de igen, Då CARL den Elfte fråga: Hur står det till, min son och wän? Ditt hjerta står i låga.

67. Å, bagatell, sad han, min far, Jag utaf åtra brinner, Att se om Mars der upp är karl, Och om han fransar winner, Jag will mig laga till gå opp, Bli borta några dagar, Och föra an min Hjelte-tropp, På jordens wall och hagar.

68. Kom, Sinclair, sad han, kom, följ med, Wi sku för ro skull pröfwa, Att bryta stål, som ruttit trä, Och styfwa kayar söfwa, Wår Sinclair genast färdig war, Höll tropp wed siffa frågor, Han tog en air, som modig karl, Och döblide sina plågor.

69. Glinkt wäsend, sad Kung CARL, skall bli, Grist, buskar uti Norden, Wåd sol och måne skall så si, Förändring uppå jorden: Kom, Sinclair, låt oss här gå opp, Och genast slå till chorum, Och rida kring i fullt galopp, På Martis siffa forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Rätt som han skull marschera: Och sad, min son! wi ha god natt, Till werlden sagt; än mera, Om du nu skulle komma hän, Wor ingen som dig kände, I hela wida Swerges Lån, Cu' tankan på dig sände.

71. För öftrigt drar wår Måg, din Bror, Och Swåger Fredric Store, För all ting omsorg, så jag tror, Om du der siffwer wore, Så skull det wara alldeles ett: Du känner och Ulrica, Din syster, derför kom och sitt, Ej efter oro siffa.

72. Jag menar du må vara mått, Af lika sura
drufwor, Som hade knäppt på thronen trådt,
Förr'n owännen dig trugat, Att gå med sig på
fältet ut. Och fast han grusligt tappa, Så had'
han dock så när en klut, Borrtrifwit af din kapp.

73. Sen fick du ej ditt Swerge se, Förr'n kort
förrån du öbbde, Du som tolf år och tvenne tre,
Dig på din klinga stödde. Nu är du kommen utt
ro, Blif då, för Guds skull stilla, Låt dem, som
nu på jorden bo, På lika saker grilla.

74. Wid dessa ljufwa faders-ord, Strax so-
nens ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och
armar kärligt bunno, Jo, sade han, min ljufwa
far, Jag wet wäl jag är dödd; Men för den
kärlek, som jag har, Till Swerge, jag dock blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, Kraft och mod, Jag
i soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod,
Och sjelf i fästet fatta, Och der jag red för ryt-
terit: Der wäpte mod i bröstet, Der drog en kar-
la-arm sin plit, Och blod på marken öste.

76. Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt, Och tårar
mig påminna, Då jag och Rehnstöld följdes åt, wid
Narwa, kranfar winna, Der blåsts alarm wi ain-
go på. Så solen hufwud skaka, Och Cronstedt
föbt, så bergen blå, Begynte till att knaka.

77. In Duna slag, än Olschou då, In Cra-
cau, Bemberg, flera, Mång tappre Swenske buskar
blå Ej der souvränt regera? Augustus måste ju
af thron, När som han såg min klinga, Och nu
. . . Det kan mitt hjerta tvinga.

78. Fast mången tyckte att min sol, Sig berg-
de wid Pultawa, Och steg inunder mörker Pol,
Att låta sig begrafwa: Så, tro mig fritt, had'
Fredrikshall, Mitt lif så brått ej ändat: Had'
na grofwa styckens knall, Wäl nya solar tändat.

79. Men nu är fåfångt tala om, De förra
friska tider, Wi weta dock ej huru som, Man
nu på jorden strider, Dock bnfkar jag mitt Swer-
ge godt, Jag, som des Konung varit, Och klädt
för samma många stört, När jag i fält har varit.

80. Så må då wäl, I buskar blå, I lejon u-
ti Norden! Låt se, I alltid på er stå, Och ägen
norra jorden! Jag tackar Er för hwar en dag,
Jag Eder commendera, För I gick på i mina
slag, Och woko ingendera.

81. Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt, Sätt
wärjan i din skida, Och har dock himlen mycket
gett, Hwarmed wi tiden lida: Wi äga ju en
Gudafröjd, I våra himla-salar, Wårt läger
är af nöje böjdt, I täcka lilje-dalar.

82. Af denne hjelten ifren swann, Hans grym-
ma är ej sägos, Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas; Fast han i werlden
hurtig war, Och kunde tycken minna, Wårt han dock
nu en annan karl, Som wi en gång sku finna.

83. Strax steg wår Sinclair i ett rum, Som
klart af pärlor lyste, Der mötten hjeltar, fam-
nan om, Och honom kärligt kyfte, Der inne sågs
i blåa klår, På silkes-klädde throner, Höghborne
ädle som gewår, Ha burit för tre Kronor.

84. En guda-lust kringswäfwade, Och allas
hjertan nöjde, Jag skåda det, jag bäfwade,
Och mig till marken böjde, Jag knäppte mine
händer hop, Och wördsamt gratulera, Med un-
derdånig suet och rop, Dem, som så wäl regera.

85. Sen tog mig gubben wid sin hand, Och för-
de mig tillbaka, Jag gråt, att mina lefnads-hand
Förhindrad mig att smaka, Ett sådant nöje, som
här war, För dem, som wäl ha lefwat, Och efter
årans krona rar, Med fulla krafter sträfwat.

26. Derpå fick jag strax se min hjord, Och lant-
ungarne snälla, Som åto wid sitt blomster-bord,
På samma rum och ställe. Se nu, sad' Gubben,
lemnar jag Dig der jag dig frånledde, Och hlöm-
nu aldrig denna dag, Ell' hwad på honom skedde.

27. Och härpå tog han mig i famn. Och tacka
för godt följse, Jag bad'n säga mig sitt namn, Men
han mig det fördojlde. Sen stullta han från mig
igen, Jag stanna qwar och qwillra, Lills denne
min utlesde wän, Utur mitt sigte tillra.

28. Sen satte jag mig ned och gråt, Och smka-
de den skade, Utt Sinclair så i hastighet, Ein ögon
sammanlade, Det war likwål en hurtig karl, En
krigsbus och en hjelte, Som, der råson fått blif-
wa qwar, Med Ruthler wål spännt bälte.

29. Uck! tänk hwar redlig Swenssk uppå, Den
Herrens Swenska hjerta, Mång hjeltes hjerta
blifwa må, Mot hans en liten årta. Ja tänk up-
på, hur som han föå, Och hwem den gerning
gjorde, Samt hur han tyft i döden höll, Hwad
sagas just ej borde.

30. Derfor, J hjestar, som ha mod, Och hjer-
ta uti bröstet, Uck! hämneth Malcom Sinclairs blod,
Som Ruthler mordiskt öste; För öfrigt är jag
stadsse Er, Tillaiswen alla tider, Och slutar nu,
helft som jag ser, Wår sol i skuggan skrider.